

Лоше нѣщо е когато чловѣкъ са мъчи и не намѣрва кой да го съжели.

— Ссiе! какво количество ти е потребно за да испунишь свободата си? — Около двѣ хиляды сестерци.

— Благодарѣж боговетѣ! че стигатъ ли ти толкосъ? видишь ли тѣзи гривны и зинджирчето? тѣхната цѣна е двойка отъ потребно количество, подарявамъ ти ги, ако . . .

— Не търси да ма подкупишь, не мож да та освободѣж. Арбакъ е господарь строгъ и страшенъ. Кой ще ма увѣри че не ще станѣ храна на рыбытъ на Сарна? тежко ми тогасъ? сичкытъ тогасъ сестерци на свѣта неможатъ ми възвърнѣж живота. Не, не! по добръ куче живо а не умрѣлъ левъ.

— Ами свободата, Сосiе? премисли го добръ! Пусни ма да излѣзж по срѣдьнощъ и ще са върнѣж предъ зора, можешъ даже да додешъ съ мене.

— Невъзможно, невъзможно! отговори Сосiй рѣшително. Веднажъ единъ робъ престѣпи заповѣдта на Арбака и оттогасъ са изгуби съвсѣмъ.

— Но законътъ не дава на господаритѣ власть надъ живота на робытъ имъ.

— Е, е! колкото е сладкодумъ толкози е и дѣтеленъ! азъ познавамъ че Арбакъ сѣкоги оставя законытъ на страна; и най подиръ азъ като умрѣж кой законъ може да ми възвърне живота?

Недiа бѣ въ отчаянiе.

— Прочее, рече тя съ растреперанъ гласъ, нема ли нѣкоя надѣжда?

— За излѣзване ли? не, безъ позволенiето на Арбака.

— Когато е тѣй, пое тосъ часъ безоката, ты нѣма да са отречешъ да предадешъ едно мое писмо. Господарьтъ ти не та убива за туй.

— Едно писмо ли? че на кого?

— На претора.

— На сѣдникъ? никога! ще ма закарать на сѣдовището за да обадѣж какво знаѣж, и споредъ римскiя законъ робытъ сѣж испытать чрезъ мъкы. Помисли вече сега!

— Да ма простишь азъ нещѣхъ да рекѣж претора, безъ да премислѣж истѣрвахъ туй име; другыго азъ щѣхъ да кажѣж, веселаго Селустiя.

— Е! че какво имашъ ты да дѣлишь съ Салустiя?

— Главкъ бѣше мой господарь; той ма купи защото искаше да